

Tien reunassa seiso i outo nainen. H n tuntui ep t todelliselta tai sitten Seppo oli vain niin v s ynyt, ett koki normaalit tilanteet ahdistavina. Nainen oli pahaenteinen, kuin verta itkev t Neitsyt Marian patsas, siit t ei p t ssyt mihink t n. Nainen viitto i Seppoa pys t ytm t n. H nell t oli ilmeisesti ongelmia autonsa kanssa. Kenell t p t ei olisi, Sepon Nissan ei aikunut l t hte t k t yntiin, kun h n palasi kalastusreissulta. Naisen auton konepelti oli auki, se muistutti valtavaa kitaa, joka oksensi lis t pimeytt t y h n. Naisen punainen iltapuku liehui pieness t tuulessa ja h n n t ytti eksyneelt t. Seppo tarkisti viel t ajan; v t h n yli kaksitoista, mutta auton kello oli muutaman minuutin edell t. Mustaksi maalautunut mets t seiso i molemmilla puolilla tiet t ja tuntui hetkitt t in uhkaavalta. Melkein kuin toiselta todellisuudelta, jota ei ollut oikeasti edes olemassa. Ainoastaan Sepon mielikuvituksessa, joka kulki villin t varsinkin, kun oli pime t. Seppo yritti ottaa tilanteen mahdollisimman normaalisti. Naisen punainen Bemari oli varmasti vain sammunut keskelle syksyist t maantiet t ja h n tarvitsi apua autonsa kanssa. Huono onni naiselle, sill t Seppo ei osannut korjata autoja. Seppo pys t ytti valkoisen Nissaninsa naisen auton taakse ja j t i odottamaan. Nainen k t veli Sepon luokse. Seppo veivasi ikkunan auki ja odotti mit t nainen sanoisi. Muutama sadepisara lensi auton sis t lle, vaikka Seppo ei ollut huomannut ajaessa sadetta ollenkaan. – Mun auto sammui, nainen sanoi. – Autot on niin kuin miehet. Seppo ei sanonut mit t n, h n odotti kuinka nainen jatkaisi lausetta. Nainen ei jatkanut sit t mitenk t n. H n ainoastaan painautui kiinni Sepon avonaiseen ikkunaan. Seppo ei voinut olla huomaamatta naisen iltapuvusta pursuavia tissej t, ne olivat kuin kaksi villi t rantapalloa. Seppo nielaisi. – Niin. En tied t autoista, Seppo sanoi. – Naisista s t ainakin tykk t t, nainen hymyili. H n huomasi, ett Seppo vilkaisi sopimattomasti naisen rintoja. Toivottavasti siit t ei syntyisi kiusallista keskustelua, joka jatkuisi pitk t n ja lopputulokseksi Seppo joutuisi my nt t m n, ett kaikki miehet olivat sikoja. – Niin, Seppo sanoi. – M t olen liris. – Seppo. – Sull t on vanhan miehen nimi, vaikka oot aika nuori, liris sanoi. – Kyll t Sepotkin on nuoria joskus. – Me ollaan varmaan saman ik t isi t. Ookko s t kin nelj t kymment t? – No. Onko jokin ongelma? Seppo kysyi. – S t et vastannut kysymykseen. Hyv t on, liris sanoi. – M t olen karkumatalla. – Okei, Seppo sanoi. – Mun miehell t on toinen nainen. Sellainen touhu on v t r n ja huono mies tarvitsee rangaistuksen, liris sanoi. – Oletko samaa mielt t? Seppo ei ollut varma, miksi nainen pys t ytti h n et. Halusiko nainen, ett Seppo yritt t isi korjata auton vai pys t yttik t nainen h n et sen vuoksi, ett h n tahtoi jutella avioel t m n s t ongelmista. Seppo ei halunnut kuulla kummastakaan mit t n. – Niin. No, Seppo sanoi. – Siis olet samaa mielt t, liris sanoi. – Hyv t. – Jippii, Seppo yritti kevent t t tunnelmaa, joka muuttui heti alkuun hieman oudoksi. – Ooks t tavallinen mies? liris kysyi. – Sull t on takapenkill t lastenistuimet. – On. Kyll t, Seppo sanoi. H n ei kokenut tarvetta keskustella lirisen kanssa omasta el t m t st t sen enemp t t. Seppo oli v s ynyt ja tahtoi nopeasti kotiin. H n soitti vaimolle viisitoista minuuttia sitten, ett laittaisi saunan p t lle. Seppo haisi kalalle, vaikkei edes saanut ainoatakaan vonkaletta. – Voisitko vilkaista konehuoneeseen? liris kysyi. – Mit t te tarkoittatte? Seppo kysyi. – Lepo vaan, liris sanoi. – Puhu i autosta. Seppo nousi autosta. Ilma oli kylmempi, kuin h n kuvitteli tai sitten h n t t pelotti ja se sai aikaan levottoman olon. – Niin, Seppo sanoi ja katso i auton moottoria. liris ojensi taskulampun, jonka olematon kajo, ei paljoa auttanut. Taskulampusta ei kuitenkaan ollut haittaakaan. – Kauanko sull t kest t t korjata t t m t? liris kysyi. – Niin, Seppo naurahti, mik t selv t sti t r s ytti naista. – Mik t naurattaa? liris kysyi. – Ei mik t n, Seppo sanoi. – Sammuiko se itsest t n? – H t? – Auto. Ajaessako se vain sammui? Seppo kysyi. – Ei. Se ei l t htenyt k t yntiin, liris sanoi. – Miten niin? – Ei vain l t htenyt. – Miksi sin t pys t ytit sen keskelle tiet t? Seppo kysyi. – Ei se ole keskell t. Onko auto sinun mielest t keskell t

tietä? Se on tien reunassa, liris sanoi. – Niin. Kuitenkin, Seppo sanoi. – Tulin juuri mökiltä, liris osoitti sormellaan metsätietä, joka kääntyi valtatieltä rantaan päin. – Sitten minä pysähdyn, kun käännyn valtatielle. Kävin oksentamassa metsässä. – Joo. No, anteeksi, Seppo sanoi. Ei ollut hyvä idea pysähtyä auttamaan naista, Seppo ajatteli. Nainen ei ilmeisesti ollut edes kovin suuressa hädässä. Rikkinäinen auto ei ainakaan näyttänyt häntä vaivaavan. Miksi nainen kävi oksentamassa kesken ajon? Entä miksi naisella oli juhlaaateet päällä, jos hän tuli mökiltä? – Niinpä, liris sanoi. – Oletko kunnossa nyt? Seppo kysyi. – Olen. Mieheni jäi vielä mökille, liris purskahti nauruun. Hän nauroi hysteerisesti ja käkätys raikui muuten hiljaisessa yössä ikävästi. – Mun miehen nimi on Henkka. Kuvittele. – Niin. Varmasti lempinimi, Seppo sanoi. – Ei ole! liris huusi. – Sen oikea nimi Henkka! – Okei, Seppo yritti lähteä Nissanin luokse. Tilanne tuntui epämukavalta. Nainen kuitenkin meni Sepon eteen. liris tuoksui hajuvedelle ja savukkeelle. Hänen vartalonsa tuntui kylmältä ja liris tärisi. – Kuinka nopeasti voit korjata auton? nainen kuiskasi. – En minä sitä osaa korjata, Seppo sanoi. – Mitä? Miksi sitten annoit ymmärtää, että osaat korjata sen! – Enpäs, Seppo kielsi ja meni askeleen kauemmaksi naista, joka tuli uhkaavasti lähemmäksi. – Minähän sanoin, että autot ovat kuin miehet. Enkö sanonutkin heti aluksi niin! – Yritetään rauhoittua nyt, Seppo sanoi. – Sanoinko minä niin! liris huusi ja huitoi nyrkkiä Sepolle. – Samanlaisia paskoja kun mieheni. – Sanoit kyllä. – Sinäkin olit ensin samaa mieltä, että huonot miehet tarvitsevat rangaistuksen. Meillä oli tänään hääpäivä ja pukeuduin parhaaseen kolttuun! Mies vain sanoi, että paneskelin ennemmin kaverini kanssa. – Lopeta nyt. Nainen otti käsilaukustaan esille puukon. Sen terä kimalsi kuunvalossa ja heijastus sattui Seppoa silmiin. Hän perääntyi muutaman askeleen. Oma auto oli liriksen auton takana, sinne juokseminen olisi vaivalloista ja vaarallista, jos liris päättäisi käyttää puukkoa. Seppo liikkui niin hitaasti kun vain pystyi. Nainenkin jähmettyi paikoilleen ja tuijotti Seppoa mustilla silmillään. – Kuka sen auton sitten korjaa. Minä en voi jäädä maantielle koko yöksi, liris sanoi. – Voin kyllä viedä teidät jonnekin, Seppo sanoi. – Siitähän sinä pitäisit! Pitihän se arvata. Jos tappaisin sinut siihen paikkaan, niin se menisi oikeudessa pelkästään itsepuolustuksen piikkiin, liris tuli lähemmäksi. – Lopetetaan tämä pelleily. – Minä en pelleile! liris huusi. – Pelleiletkö sinä? Seppo tajusi, ettei liris lopettaisi uhkailua. Seppo lähti juoksemaan metsään. Hän juoksi niin kovaa, kun vain pystyi. Se oli älytön idea, mutta jotain oli pakko tehdä. liris oli varmasti nopea juoksemaan ja Sepon pakeneminen mahdollisesti käynnisti saalistusvietin. liris juoksi perään, niin kuin Seppo ajatteli. Kuusen oksat repivät Sepon kasvoja, muttei hän välittänyt siitä. Oma henki oli tällä kertaa arvokkaampi, kuin muutamat arvet naamassa. Miten ihmeessä hän pystyi sotkemaan tämän tilanteen näin pahasti? Seppo ajatteli huutaa naiselle jotain, mikä saisi hänet rauhoittumaan. Seppo sai ainoastaan sanottua. – Ahpjlpp! – Pysähdy! Minä tapan sinut! Tapan kaikki miehet! liris huusi perässä. Hän oli selvästi kuronut matkaa ja oli pelottavan lähellä. Seppo kuuli kuinka kiihkeänä liriksen hengitys kävi, hän muistutti saalistaan jahtaavaa petoa. Hetkittäin Seppo tunsikin kynnet hartioillaan. Metsä muuttui pimeämmäksi ja synkemmäksi. Korkeat ja vahvat kuuset peittivät kuunvalon olemattomiin. Sepon oli pakko hidastaa vauhtia, oksat repivät kasvoja ja silmiä. Keuhkoissa tuntui outoa painetta, Seppo ei saanut tarpeeksi happea. Hän tiesi, että pian oli pakko pysähtyä, liris piti saada rauhoittumaan. Seppo pysähtyi ja kääntyi lirisä kohti. liris pysähtyi myös ja piti puukkoa uhkaavasti ilmassa. Hän oli valmis iskemään heti, kun Seppo antaisi siihen aiheen. liris näytti eläimeltä. Hänen silmänsä kiiluivat oudosti pimeässä ja hän sähisi, niin että sylky lensi suusta. – Jos kuule jutellaan vielä vähän, Seppo sanoi. – Tässä on miesten kanssa puhumiset puhuttu! liris huusi. – Niin. – Jätin omani mökille. Kahlitsin hänet patteriin ja väänsin hellan täysille.

– Mitä sinä puhut? Seppo kysyi. – No tuolla mökillä tietenkin. Tuota metsätietä rantaan asti, siellä on se mökki jonne mieheni pian kuolee. Heti kun hella syttyy tuleen ja polttaa koko paskan. Kuulitko paskan! Tässä hetkessä ei ollut mitään järkeä. Näin ei vain voinut tapahtua. Iiris hyppäsi Sepon kimppuun. Hän näytti jättiläislepakolta, joka lepatti puolelta toiselle, mutta silti tiesi tarkasti mihin oli matkalla. Seppo kaatui kosteaan ryteikköön Iiruksen painosta. Hän jäi istumaan Sepon rinnan päälle. Iiris tuntui kylmältä ja elottomalta. Hän ei ollut hengästynyt, vaikka juoksi Sepon perässä suhteellisen pitkän matkan metsässä. Seppo yritti rimpuilla itsensä pois Iiruksen otteesta. Nainen oli liian vahva, eikä Sepon rimpuilusta tullut muuta kuin kuset housuun. Seppo pelkäsi oikeasti ensimmäistä kertaa elämässään. Iiris oli ihan liian vahva, Seppo tajusi pian kuolevansa. Eikä se varmasti niin kamalaa ollut, olihan isoisäkin jo kuollut. Miten perheen nyt kävi, Elisa ja Taavi eivät olleet vielä edes esikoulussa. He eivät ehkä ikinä saisi tietää mitä isälle kävi, jos ruumis jäisi tänne metsään ja sudet söisivät sen lopulta. Iiris nosti veitsensä ilmaan. Sepon piti toimia heti. Hän tarttui Iiruksen ranteesta kiinni ja kiskaisi johonkin suuntaan. Veitsi osui Iiruksen kaulaan. Valkoiseen ihoon tuli kymmenen sentin pituinen viilto. Haavasta vuoti välittömästi runsaasti verta. Veitsi tippui maahan. Seppo nousi ylös ja sai paiskattua Iiruksen mättääseen. Hän nousi polvilleen ja yritti päästä siitä vielä ylös. Iiris mätkähti maahan, mutta nousi uudelleen polvilleen. Hän yritti sanoa jotain, mutta ei pystynyt puhumaan. Kaulasta vuoti verta ja hän yritti tyrehdyttää sitä molemmilla käsillään. Joka kerta kun hän yritti sanoa jotain, Iiris yskäsi pahasti ja suusta lensi verta klimppeinä. Seppo perääntyi. Hänen pitäisi soittaa ambulanssi. Hän otti kännykän esille ja piti sitä käsissään. Ei. Mitä jos nainen kertoi, että Seppo kävi hänen kimppuun ja iski veitsellä tahallaan. Seppo tiesi, että hänen oli kuitenkin soitettava ambulanssi, muuten hän näkisi naisen kuoleman silmäluomillaan ikuisesti. Seppo ei ollut sellainen mies, joka pystyi jättämään naisen kuolemaan.

Seppo näppäili: yksi, yksi, kak... Nainen tömähti maahan. Henki poistui hänestä ja Seppo tunsi olevansa yksin pimeässä metsässä. Seppo ei osannut ajatella, kuinka kaukana metsässä he tieltä olivat. Näkyisikö Iiruksen ruumis tielle valoisaan aikaan? Sepon mieleen tuli iljettävä ajatus. Hänen piti haudata ruumis, sitä ei saanut löytää kukaan. Iiruksen ihossa ja vaatteissa olisi varmasti Sepon kuituja ja sormenjälkiä sen verran reippaasti, että jo silmämääräisesti pystyi nimeämään hänet murhaajaksi. Seppo tiesi, että autossa oli lapio. Hän tuli kalareissulta ja lapio oli mukana matojen kaivamista varten. Kyllä sillä yhden haudankin voisi kaivaa. Ajatus murhaajasta jäi hänen mieleensä. Kukaan ei missään nimessä saanut tietää, että hän oli mitenkään tekemisissä Iiruksen kuoleman kanssa. Se oli sitä paitsi itsepuolustusta. Jos Iiris ei olisi kuollut, niin se olisi ollut Seppo. Silti Seppo ei tahtonut ruveta vakuuttamaan sitä kenellekään. Ei ainakaan yhdellekään epäluuloisennäköiselle rikostutkijalle, joka kävisi tapahtumat niin monta kertaa läpi, että Seppo lopulta vahingossa kertoisi asiat eritavalla kuin edellisellä kerralla. Siitä ei enää noustaisikaan syyttömäksi. Seppo haki autosta lapion ja palasi Iiruksen ruumiin luokse. Seppo kaivoi niin syvän kuopan kun jaksoi. Toivottavasti se peittäisi ruumiin siihen asti, että lunta sataisi ja ruumis löydetäisi vasta keväällä, jos silloinkaan. Seppo taputteli haudan ja yritti naamioida sen mahdollisimman hyvin. Kenenkään ei tarvitsisi huomata, että siinä kohdassa oli kaivettu yhtään mitään. Seppo ei tiennyt miksi hautaaminen tuntui pimeässä helpolta, ainakaan hänen ei tarvinnut nähdä Iiruksen pysähtynyttä katsetta. Seppo palasi autolle ja käynnisti sen. Hän aikoi poistua paikalta, mutta näki peruutuspeleistä tienviitan. Mitä ne Iiruksen puheet miehestä, jonka hän oli vanginnut mökkiin ja vääntänyt hellan päälle. Pitivätkö ne paikkansa? Mikä sen miehen nimi oli, Henkka? Seppo ei voinut jättää tätä asiaa näin. Hänen oli pakko mennä tarkastamaan oliko tien päässä ranta ja kesämökki, jonne oli vangittu mies jonka nimi oli Henkka. Jos Iiris puhui totta, Sepolla oli kiire pelastaa tämä

mies. Seppo käänsi autonsa kapealle metsätielle ja laittoi pitkät päälle. Ne valaisivat kapean tien, jonka reunuksilla kasvoi pitkää heinää. Häätäntynyt jänis loikki tien poikki, onneksi sen verran kaukana, ettei sillä ollut vaaraa jäädä alle. Tie oli suora ja se vei rantaan, jossa oli punainen mökki. Ikkunasta roihusi liekkejä, ihan niin kuin liris oli sanonut. Tulipalo näytti suurelta valoilmioilta pimeässä ja se valaisi niin paljon, että paikalla olisi varmasti pian muitakin uteliaita. Seppo ei pimeässä nähnyt kuinka lähellä naapurit olivat, kuitenkin otaksui, että joku varmasti näki tulipalon ja hälyttäisi apua. Seppo pysäytti auton ja nousi ulos. Savun katku oli ilmassa voimakas ja liekit rätisivät ja paukkuivat äänekkäästi. – Apua! miehen ääni kuului. Sen perästä kuului outoa kolinaa, josta Seppo ei voinut muuta päätellä, kuin että se oli liriksen laittamat kahleet. Seppo kiersi nopeasti ympäri mökkiä ulkopuolelta ja etsi minne liris oli vanginnut Henkan. Hän ei ilmeisesti ollut keittiössä, sillä muuten Henkka olisi jo kuollut. SeppoCOMPASTUI rappuralliin, ilmat menivät pihalle ja hän kakoi henkensä edestä. Seppo yritti koota itseään, vaikka hän löi polvensa kipeästi kuistin rappusiin. Seppo juoksi ympäri mökkiä. Hän löysi makuuhuoneesta alastoman miehen, joka oli kahlittu käsiraudoilla patteriin jalasta. Ikkunan lasi oli kuuma, kun Seppo painoi otsansa siihen ja yritti paremmin nähdä tilanteen. Miehen iho punotti pahasti ja hän vuoti verta. Hänellä oli ympäri kehoa kymmeniä viilto haavoja. Henkalla ei ollut paljoa aikaa. Seppo koputti ikkunaan. – Oletko kunnossa? Seppo kysyi ja rikkoi varovasti ikkunan. Siitäkin huolimatta, että miehen päälle tippui lasinsiruja. – Auta minua! – Oletko sinä Henkka? Seppo kysyi. – Kyllä. liris! Oletko nähnyt? Hän meni sekaisin, Henkka änkytti. – Onko avainta jossain? Seppo kysyi. – Siinä maton alla kuistilla, mies sanoi. – Kiitos kun tulit. – Hyvä. Seppo löysi avaimen terassin maton alta. Hän työnsi avaimen reikään ja aikoi pelastaa Henkan palavasta mökistä. Sepon mieleen jäi soimaan Henkan sanat: "kiitos kun tulit". Niin justiin. Sepon ei pitäisi olla täällä. Mistä Seppo tiesi tulla pelastamaan tätä miestä palavasta talosta? Mitä sitten, kun hän saisi miehen pelastettua. Tulisi liikaa kysymyksiä. Poliisi haluaisi tietää kuinka Seppo löysi tänne? Entä oliko Seppo huomannut miehen kadonneen vaimon punaista autoa ennen kuin kääntyi mökkitielle. Tästä tulisi liikaa kysymyksiä, joihin oli liian vähän vastauksia. – Mikä sulla kestää? Henkka huusi. Seppo meni katsomaan makuuhuoneen ikkunasta miestä. Liekit levisivät mökin keittiöstä rakennuksen toisiin huoneisiin. Henkka karjui tuskissa, hän huusi niin kovaa, kun vain pystyi. – Olen kovin pahoillani, Seppo sanoi. – Minun ei vain pitäisi olla täällä. – Mitä! Kusipää! Päästä minut pois täältä! Avaa ovi! Auta minut patterista! Älä mene! Seppo palasi autolle. Hän odotti hetken, niin kauan kun Henkan huuto kesti. Sitten kun se loppui, Seppo lähti ajamaan takaisin kotia päin. Maantie oli edelleen musta ja kuu pyöreä ja kalpea, ihan kuin mitään ei olisi tapahtunut.